

Η ΕΓΚΑΘΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ»

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού,
Γραμματέως της Σ. Έ. επί των αιρέσεων

(β' μέρος)

Τρόποι εγκαθίδρυσης της “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”.

Γιά τήν ἐπιβολή καί τήν ἐγκαθίδρυση τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας” ἡ Μπέϊλυ ὑποδεικνύει “τάς μεγάλας γενικάς γραμμάς” καί μερικούς “πρακτικούς” τρόπους, τούς ὁποίους θεωρεῖ ἀπαραίτητους.

Πρῶτο ὅμως μέλημα τῆς Μπέϊλυ εἶναι νά “ξεκαθαρίσει” ὅτι στήν “Νέα Παγκόσμια Θρησκεία” δέν ἔχει θέση ἡ “προσευχή” καί ἡ “λατρεία”, ὅπως αὐτές ἀσκοῦνται μέχρι σήμερα. Ἀντ’ αὐτῶν εἰσάγεται ἡ “ἐπιστήμη τῆς Ἐπικλήσεως” (“Μεγάλη Ἐπίκλησις”, μέ τά τρία εἶδη τῆς) καί τῆς “Προκλήσεως”. Τό ἔργο τῆς “Ἐπικλήσεως”, τό ὁποῖο “εἶναι ἡ κλείς τῆς μελλούσης παγκοσμίου θρησκείας”, θά ἐκτελεῖται μέν ἀπό ἐξασκημένες πρός τοῦτο “μάζες ἀνθρώπων”, ὅμως θά ἀποτελεῖ κυρίως ἔργο ἐμπειρῶν ἀτόμων “πού ἔχουν ἐκγυμνάσει τόν νοῦν των διά τοῦ ὀρθοῦ διαλογισμοῦ, πού γνωρίζουν τήν δύναμιν τῶν μαγικῶν τύπων, τῶν μάντρας ἢ μαγικῶν ἐπωδῶν καί τῶν ἐπικλήσεων καί οἱ ὅποιοι ἐργάζονται συνειδητῶς”¹.

Ἡ ἀντικατάσταση τῆς προσευχῆς μέ τόν διαλογισμό καί ἡ σύνδεση τούτου μέ τά Ἰνδουϊστικά “μάντρας”, τούς “μαγικούς τύπους” καί τίς “μαγικές ἐπωδούς”, ἀποκαλύπτουν κατά τόν πλέον σαφῆ καί κατηγορηματικό τρόπο τόν μαγικό, ἀποκρυσταλλωτικό καί ἀντιχριστιανικό χαρακτήρα τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”.

Στήν συνέχεια ἡ Μπέϊλυ προτείνει καί “πρακτικούς” τρόπους, μέ τούς ὁποίους

θά ἐπιτευχθεῖ ἡ ἐγκαθίδρυση τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”. Μεταξύ αὐτῶν, ἰδιαίτερη σημασία καί προτεραιότητα δίνει στήν καθιέρωση τριῶν μεγάλων “κυρίων” ἑορτῶν τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας” καί βεβαίως, ὡς γνήσιο τέκνο τῆς “Νέας Ἐποχῆς”, τίς συνδέει μέ τήν ἀστρολογία καί τόν ζωδιακό κύκλο. “Ἡ θέσπισις μερικῶν μεγαλειτέρων ἑορτῶν ἐν σχέσει μέ τήν Σελήνην καί, εἰς μικρότερον βαθμόν μέ τόν Ζωδιακόν, θά προκαλέσῃ τήν ἐνίσχυσιν τοῦ πνεύματος τῆς ἐπικλήσεως καί τήν, συνεπεία τούτου, εἰσροήν τῶν προκαλουμένων ἐπιρροῶν”². Ἡ θέσπιση αὐτῶν τῶν τριῶν “κυρίων” καί παγκοσμίων ἑορτῶν θά δημιουργήσῃ μία “ὁμοιομορφία εἰς τά τυπικά τῶν θρησκείων τοῦ κόσμου”, λέει ἡ Μπέϊλυ, “θά βοηθήσῃ τούς ἀνθρώπους παντοῦ νά ἐνισχυθοῦν ἀμοιβαίως εἰς τό ἔργον των καί νά ἰσχυροποιήσῃ εἰς μέγαν βαθμόν τά ρεύματα τῆς σκέψεως, πού κατευθύνονται πρός τάς Πνευματικῆς Ζωῆς, πού ἀναμένουν. Ἐπί τοῦ παρόντος, ἡ Χριστιανική θρησκεία ἔχει τάς μεγάλας ἑορτάς, οἱ Βουδδισταί ἑορτάζουν τήν σειράν τῶν διαφόρων ἰδικῶν των πνευματικῶν γεγονότων, καί οἱ Ἰνδουῖσταί ἔχουν καί ἐκεῖνοι ἄλλον κατάλογον ἀγίων ἡμερῶν. Εἰς τόν κόσμον τοῦ μέλλοντος, ὅταν θά ὀργανωθῇ, ὅλοι οἱ μέ πνευματικῆς προθέσεις καί τάσεις ἀνθρώποι παντοῦ, θά ἑορτάζουν τάς ἰδίας ἀγίας ἡμέρας. Αὐτό θά ἐπιφέρῃ τήν συγκέντρωσιν καί ἐναποθήκευσιν τῶν πνευματικῶν πόρων καί μίαν κοινήν πνευματικὴν προσπάθειαν, ἐπί πλέον δέ καί τήν ταυτόχρονον πνευματικὴν ἐπίκλησιν. Ἡ

1. Αλ. Μπέϊλυ, Ἡ ἐπανεμφάνισις τοῦ Χριστοῦ, σ. 163.

2. Αὐτόθι, σ. 164.

δυναμικότης ενός τοιούτου γεγονότος είναι προφανής”³.

Μέ το σχέδιο αυτό, πού προτείνει η Μπέϊλυ, δέν θά ύπάρχουν πλέον ξεχωριστές έορτές γιά κάθε θρησκεία, αλλά όλοι μαζί θά έορτάζουν “γεγονότα” τών διαφόρων “παραδόσεων”, μέσα βεβαίως σέ έναν τερατώδη θρησκευτικό συγκρητισμό-χοάνη, ό όποιος είναι προφανές ότι ανατρέπει όλόκληρη τήν χριστιανική διδασκαλία και τήν πίστη στήν μοναδικότητα του Ίησου Χριστού.

Συγκεκριμένα, η Μπέϊλυ “ύποδεικνύει” τρεις κατ’ έτος “κύριες έορτές” προσπαθώντας συγχρόνως νά “προφητεύση”, όπως γράφει, “τήν φύσιν τών παγκοσμίων έορτών του μέλλοντος”. Οί “κύριες” αυτές έορτές θά συμπίπτουν μέ τρεις διαδοχικές πανσελήνους τών μηνών Απριλίου, Μαΐου και Ιουνίου. Μέ βάση αυτές τίσ “κύριες έορτές” θά καθιερωθούν και άλλες μικρότερες κοινές γιά όλους έορτές, οί όποιες θά καλύπτουν όλόκληρο τόν ζωδιακό κύκλο. Οί τρεις “κύριες έορτές” θά είναι οί ακόλουθες:

α) **Ή “Εορτή του Πάσχα”**. “Είναι ή έορτή του αναστάτος, ζώντος Χριστού, του Εκπαιδευτού όλων τών ανθρώπων, του Αρχηγού της Πνευματικής Τεραρχίας... Η έορτή καθορίζεται πάντοτε από τήν ήμερομηνία της πρώτης Πανσελήνου της ανοίξεως και άποτελεϊ τήν μεγάλην Χριστιανικήν Εορτήν της Δύσεως”⁴.

Βεβαίως, έδω ό αναγνώστης δέν πρέπει νά παραπλανηθεί από τήν χρήση τών όρων “αναστάτος”, “Χριστός” και “Χριστιανική Εορτή”. Ο όρος “Χριστός” της Μπέϊλυ συνοδεύεται από τόν κατηγορηματικό προσδιορισμό “ζών”. Τουτο σημαίνει ότι δέν έννοείται ό ιστορικός Ίησους Χριστός, αλλά ό “ζών” σήμερα “Χριστός” της “Νέας Έποχής” -και έν προκειμένω ό

“Χριστός” της Θεοσοφίας και του Αποκρυφισμού- πού μπορεί νά είναι ό Μαϊτρέγια ή κάποιος άλλος ζωντανός δήθεν “Χριστός”, δηλαδή μιá “χριστική κατάσταση”. Γι αυτό και ό “Χριστός” αυτός προσδιορίζεται ως “Εκπαιδευτής όλων τών ανθρώπων” και ως “Αρχηγός της Πνευματικής Τεραρχίας”. Έπομένως, Η **“Εορτή του Πάσχα”** της Μπέϊλυ δέν έχει καμμία σχέση μέ τό Χριστιανικό Πάσχα και τήν Ανάσταση του Ίησου Χριστού. Τόσον ή χρήση του όρου **“Εορτή του Πάσχα”**, όσο και ή σύνδεσή του μέ τήν πανσέληνο της έαρινής ίσημερίας είναι παραπλανητικά.

β) **Ή “Εορτή του Βεσάχ”**. “Είναι ή έορτή του Βούδδα, του Πνευματικού Μεσολαβητού μεταξύ του ύψιστου πνευματικού κέντρου της Σαμπάλλας και της Τεραρχίας... Η έορτή αυτή θά καθορίζεται πάντοτε έν σχέσει πρός τήν Πανσέληνον του Μαΐου, όπως συμβαίνει και σήμερα. Είναι ή μεγάλη έορτή της Ανατολής”⁵.

Κατά τήν έορτή αυτή, λέει ή Μπέϊλυ, “ανά παν έτος (κατά τήν έορτήν του Βεσάκ, της Πανσελήνου του Μαΐου), ό Βούδας επικοινωνεί μέ τήν ανθρωπότητα, διά του Χριστού και της συγκεντρωμένης και μέ προσοχήν παρακολουθούσης Τεραρχίας”⁶.

Η Μπέϊλυ μεταφέρει και ένα “παλαιό θρύλο, ό όποιος έχει σήμερα έφαρμογήν και παρέχει τήν κλειδα τών σχέσεων του Χριστού μέ τόν Βούδδαν”, σύμφωνα μέ τόν όποιο, “ύπό συμβολικήν μορφήν”, ό Βούδας, όταν έφθασε στήν φώτιση “προέβλεψε τήν έποχήν κατά τήν όποίαν ό Άδελφός Του, ό Χριστός, θά εϊργάζετο εις τό έργον της Μεγάλης Υπηρεσίας” και γιά νά βοηθήσει τόν “Χριστόν”, “άφηκεν όπίσω Του (πρός χρῆσιν του Χριστού), εκείνο πού φέρει τό μυστηριώδες όνομα “τά ένδύματά Του”. Εκληροδότησε και άφηκε εις κάποιο μέρος άσφαλές, τό σύνολον της συναισθηματικής-

3. Αυτόθι, σ. 165.

4. Αυτόθι, σ. 166.

5. Αυτόθι.

6. Αυτόθι, σ. 103.

δαισθητικής Του φύσεως, εκείνο τό “όποιον μερικοί ονομάζουν αστρικόν σῶμα, καθώς καί τό σύνολον τῆς γνώσεως καί τῆς σκέψεως Του, πού ονομάζεται ὁ νοῦς ἢ τό νοητικόν Του σῶμα”⁷.

Κατά συνέπεια, καί ἡ ἑορτή αὐτή τοῦ βουδιστικοῦ **Βεσάχ** σχετίζεται καί συνδέεται μέ τόν “Χριστό”, ὅπως τόν θέλει καί τόν φαντάζεται ἡ “Νέα Παγκόσμια Θρησκεία” τῆς Μπέϊλυ.

γ) Ἡ τρίτη “κυρία” παγκόσμια ἑορτή εἶναι ἡ “**Εορτή τῆς Καλῆς Θελήσεως**”. Αὐτή θά εἶναι ἡ ἑορτή τοῦ Πνεύματος τῆς ἀνθρωπότητας... καί θά εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τήν ἐκφρασιν ὀρθῶν σχέσεων μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ Εορτή αὐτή θά καθορίζεται κατ’ ἔτος ἐν σχέσει μέ τήν Πανσέληνον τοῦ Ἰουνίου. Θά εἶναι ἡ ἡμέρα κατά τήν ὁποίαν θ’ ἀναγνωρίζονται ἡ πνευματική καί ἡ θεία φύσις τῆς ἀνθρωπότητας... Κατ’ ἔτος, κατά τήν ἡμέραν αὐτήν, ὁ Χριστός κηρύσσει τήν τελευταίαν ὁμιλίαν τοῦ Βούδδα ἐνώπιον τῆς συγκεντρωμένης Ἱεραρχίας”⁸.

Κατά τήν ἑορτή αὐτή, λοιπόν, θά ἑορτάζεται “ἡ πνευματική καί ἡ θεία φύσις τῆς ἀνθρωπότητας”. Δηλαδή θά λατρεύεται ἡ θεοποιημένη ἀνθρώπινη φύση, ἀφοῦ, κατά τήν “Νέα Ἐποχή”, ὁ ἄνθρωπος εἶναι κατ’ οὐσίαν “θεός”, “ἐκροή” ἢ “ἐκδήλωση” τοῦ “θεοῦ”, μέρος τοῦ συμπαντικοῦ “Ἐνός” ἢ “Ὄλου”.

Αὐτές οἱ τρεῖς ἑορτές, συμπληρώνει ἡ Μπέϊλυ, ἄν καί δέν συσχετίζονται μεταξύ τους, ἤδη ἑορτάζονται σήμερα, ἀλλά χωριστά ἢ καθεμιά. Ὅμως, “Ἡ ἡμέρα καθ’ ἣν καί αἱ τρεῖς αὐταί Ἐορταί θά τηροῦνται καθ’ ὅλον τόν κόσμον πλησιάζει καί δι’ αὐτῶν μία μεγάλη πνευματική ἐνότης θά ἐπιτευχθῇ καί τά ἀποτελέσματα τῆς Μεγάλης Προσεγγίσεως, πού εὐρίσκεται τόσον πλησίον μας κατ’ αὐτήν τήν ἐποχήν, θά σταθεροποιηθοῦν μέ τήν χρῆσιν τῆς ὁμαδικῆς

ἐπικλήσεως τῆς ἀνθρωπότητας καθ’ ὅλον τόν πλανήτην”⁹.

Μέ βάση αὐτές τίς “κύριες” ἑορτές θά καθιερωθοῦν στήν συνέχεια καί ἄλλες μικρότερες κοινές ἑορτές, συνδεδεμένες πάντοτε μέ τήν πανσέληνο ἐκάστου μηνός, ὥστε ἔτσι νά καλύπτεται ὁλόκληρος ὁ ζωδιακός κύκλος. Ὅμως καί οἱ μικρότερες αὐτές κοινές ἑορτές “θ’ ἀναγνωρίζονται ὡς ἔχουσαι ἐπίσης ζωτικὴν σπουδαιότητα”. Ὅλες αὐτές οἱ ἑορτές “Θά ἐμπεδώσουν εἰς τήν συνείδησιν τῶν ἀνθρώπων τάς θείας ιδιότητας”. Στήν ἐμπέδωση καί κατάκτηση αὐτῶν τῶν “θείων ιδιοτήτων” θά φθάσουμε “μέ τήν ἐνδελεχῆ μελέτην τῆς φύσεως κάποιου ἀστερισμοῦ ἢ ἀστερισμῶν, πού ἀσκοῦν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν μηνῶν αὐτῶν. Ὁ Αἰγόκερως, π.χ. (τόν Δεκέμβριον), θά ἐφιστά τήν προσοχήν μας εἰς τήν πρώτην μῆσιν, τήν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ εἰς τό σπήλαιον τῆς καρδίας καί θά μάς ὑποδεικνύει τήν ἀναγκαιοῦσαν ἐξάσκησιν διὰ νά ἐπέλθῃ τό μέγα τοῦτο γεγονός εἰς τήν ζωὴν τοῦ ἀτόμου... Κατ’ αὐτόν τόν τρόπον, αἱ δώδεκα ἐτήσιαι ἑορταί θά ἀποτελέσουν τήν ἀποκάλυψιν τῆς θεότητος... καί θά ἐκφράζεται πλήρως ἡ σχέσις τοῦ Συνόλου πρὸς τό μέρος καί τοῦ μέρους πρὸς τό Σύνολον τοῦτο”¹⁰.

Σέ ὅλη αὐτή τήν διαδικασία τοῦ καθορισμοῦ τῶν κοινῶν παγκοσμίων ἑορτῶν εἶναι φανερή ἡ στενή σχέση τῆς Μπέϊλυ καί γενικώτερα τῆς Θεοσοφίας μέ τόν Ἀποκρυφισμό, ἀλλά καί μέ τήν Ἀστρολογία, ἢ ὁποία ἀποτελεῖ τήν βάση καί τό ἰδεολογικό ὑπόβαθρο τῆς “Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου”.

Οἱ δυσκολίες γιά τήν ἐγκαθίδρυσή της.

Υπάρχουν ὁμως καί δυσκολίες γιά τήν ἐγκαθίδρυση τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρη-

7. Αὐτόθι, σ. 107.

8. Αὐτόθι, σ. 166.

9. Αὐτόθι, σ. 167.

10. Αὐτόθι, σσ. 167-168. Ἐδῶ ἡ Μπέϊλυ ταυτίζεται μέ τίς θέσεις τοῦ “Ὑδροχοϊκοῦ Εὐαγγελίου” τοῦ Levi Dowling, τό ὁποῖο κάνει λόγο γιά τίς πέντε “μυήσεις” τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τίς ὁποῖες ἡ πρώτη εἶναι ἡ Γέννηση.

σκεΐας”, τίς ὅποιες ἡ Μπέϊλυ δέν παραλείπει νά ἐπισημάνει. Κατά τήν Μπέϊλυ, λοιπόν, δύο εἶναι οἱ συντελεστές πού δυσκολεύουν καί περιορίζουν τήν σημερινή εὐκαιρία τῆς ἐπανεμφάνισης τοῦ “Χριστοῦ”: “1. Ἡ ἀδράνεια τοῦ συνήθους Χριστιανοῦ ἢ τοῦ πνευματικῶς σκεπτομένου ἀνθρώπου, εἰς κάθε χώραν - τῆς Ἀνατολῆς ἢ τῆς Δύσεως. 2. Ἡ ἔλλειψις τοῦ χρήματος διά τό ἔργον τῆς προετοιμασίας”¹¹. Μάλιστα, θεωρεῖ ὅτι ὁ δεύτερος “συντελεστής”, “Ἡ ἔλλειψις Οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ”, εἶναι “ἴσως ἡ κυριώτερα δυσκολία καί εἰς πολλούς ἐνίοτε φαίνεται ὅτι ἀποτελεῖ δυσκολίαν ἀνυπέρβλητον”. Καί τοῦτο διότι “Περιλαμβάνει τό πρόβλημα τῆς ἀληθοῦς οἰκονομικῆς κηδεμονίας καί τῆς διχογετεύσεως ἀναλόγων χρηματικῶν ποσῶν εἰς ἀγωγούς, οἱ ὅποιοι θά βοηθήσουν, κατά τρόπον ὀριστικόν, εἰς τό ἔργον τῆς προετοιμασίας διά τήν ἐπιστροφήν τοῦ Χριστοῦ”. Πρός τόν σκοπόν αὐτόν, οἱ “πνευματικοί ἐργάται... Ὀφείλουν νά συστήσουν τό συνδικάτον, τό ἴδρυμα ἢ τήν ὀργάνωσιν ἐκείνην, ἡ ὅποια θά διαχειρίζεται τό προσφερόμενον χρήμα”¹².

Ἐάν λοιπόν δέν ἐργασθοῦν σωστά καί ἐντατικά οἱ ὀπαδοί του, οἱ “πνευματικοί ἐργάται”, δέν μπορεῖ νά “ἐπανεμφανισθῇ” ὁ “Χριστός” τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας”, διότι -ὡς φαίνεται- ἡ ἐπανεμφάνισή του δέν καθορίζεται ἀπό τήν δική του ἐλεύθερη βούληση, ἀλλά “ἀπό τήν ἰδικήν μας ἐργασίαν ἐξαρτάται ἡ ἔλευσίς Του”¹³. Ἡ ἔλευσίς του ἐξαρτᾶται ἀκόμη ἀπό τήν ἐμπέδωση ὀρθῶν σχέσεων μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ἔργο στό ὅποιο πρέπει νά ἀφοσιωθοῦν οἱ ὀπαδοί του.

Ἀντιθέτως, ἡ Ἐκκλησία στό θέμα αὐτό “παρενέβαλε ἐμπόδια εἰς τό διάστημα τῶν αἰώνων καί δέν τό ὑπεβοήθησε, λόγω τοῦ

φανατικοῦ της ζήλου νά κάμῃ ὄλους τοὺς λαοὺς “Χριστιανούς” καί ὄχι ὀπαδοὺς τοῦ Χριστοῦ. Ἐξῆρε τήν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν καί ὄχι τήν ἀγάπην καί τήν στοργικὴν κατανόησιν, ὅπως τήν παρουσίασε μέ τό παράδειγμά Του ὁ “Χριστός”. Ἡ Ἐκκλησία ἐκήρυξε τόν φλογερόν Σαοὺλ τόν Ταρσέα, καί ὄχι τόν πράον ξυλουργόν τῆς Γαλιλαίας”¹⁴.

Ἡ Μπέϊλυ κατηγορεῖ ἀκόμη τήν Ἐκκλησία καί τοὺς θεολόγους της ὅτι ἔδωσαν ἐσφαλμένες ἐρμηνεῖες τῆς ἱστορίας τῶν Εὐαγγελίων καί διαστρέβλωσαν τήν “ἀρχική, κρυσταλλίνη ἀγνότητά της”. Ἔτσι, “Ὁ Χριστός παρίσταται σήμερον ὡς γεννηθεὶς κατά τρόπον οὐχί φυσιολογικόν, ὡς διδάξας καί κηρύξας ἐπὶ τρία ἔτη καί κατόπιν σταυρωθεὶς καί τέλος ὡς ἀναστηθεὶς καί ἐγκαταλείψας τήν ἀνθρωπότητα διά νά “καθίσῃ ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός” ἐν ἐπιβλητικῇ πομπῇ εἰς τόπον ἄγνωστον. Ἐπίσης, ὄλοι αἱ ἄλλαι προσεγγίσεις πρὸς τόν Θεόν ἀπό οἰονδήποτε ἄλλον λαόν, καί εἰς οἰανδήποτε ἐποχὴν καί χώραν, θεωροῦνται παρά τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ὡς προσεγγίσεις ἐσφαλμέναι, ὡς ἐκτελούμεναι ἀπό τοὺς ὑποτιθεμένους “ἐθνικούς” καί ὡς ἔχουσαι ἀνάγκην τῆς Χριστιανικῆς παρεμβάσεως... Ὀλόκληρος ἡ σπουδαιότης ἀπεδόθη, ὅπως ὄλοι γνωρίζομεν, εἰς τήν “δι’ αἵματος θυσίαν τοῦ Χριστοῦ” ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καί εἰς τήν σωτηρίαν, ἡ ὅποια ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἀναγνώρισιν καί ἀποδοχὴν τῆς τοιαύτης θυσίας. Ἡ διά μεσολαβήσεως συνταύτισις μέ τήν Θεότητα, ἀντικατέστησε τήν πεποιθησιν, τήν ὅποیان ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μάς συνέστησε νά ἔχωμεν εἰς τήν ἰδικήν μας Θεότητα”(sic)¹⁵.

Μέ αὐτὴ τήν “ἐσφαλμένη” διδασκαλία της ἡ Ἐκκλησία συνετέλεσε στήν καθυστέρηση τῆς ἐπανεμφάνισης τοῦ “Χριστοῦ”, καταστρέφοντας μέσα στίς ψυχές τῶν ἀν-

11. Αὐτόθι, σ. 178.

12. Αὐτόθι, σ. 184.

13. Αὐτόθι, σ. 202.

14. Αὐτόθι, σ. 15, (ἡ ὑπογράμμιση δική μας).

15. Αὐτόθι, σσ. 68-69, (ἡ ὑπογράμμιση δική μας).

θρώπων τήν “πεποίθηση” γιά τήν δική τους “θεότητα”.

Παρό’ όλα ταῦτα, ἡ Μπέϊλυ εἶναι αἰσιόδοξη ὅτι ὅλα τά ἐμπόδια μποροῦν νά ὑπερπηδηθοῦν. Ἔτσι, θά ἔλθει ἡ ἐποχή κατά τήν ὁποία “ἡ διοικήσις θά εἶναι εἰς χεῖρας ἑνός λαοῦ πεφωτισμένου· οἱ ἄνθρωποι αὐτοί δέν θά ἀνέχονται νά ὑπάρχη ἀθθεντία εἰς καμμίαν Ἐκκλησίαν ἢ ὀλοκληρωτισμός εἰς οἰονδήποτε πολιτικόν σύστημα· δέν θ’ ἀνέχονται, οὔτε θά ἐπιτρέπουν νά διοικῆ οἰονδήποτε σῶμα ἀποτελούμενον ἀπό ἀνθρώπων, πού ἀναλαμβάνουν νά τοὺς πείσουν ὅτι ὁ φ ε ἰ λ ο υ ν νά πιστεύουν διά νά σωθοῦν ἢ ποῖαν κυβέρνησιν ὁ φ ε ἰ λ ο υ ν νά δεχθοῦν”¹⁶.

Μέ τήν παρέμβαση τῆς “Πνευματικῆς Ἱεραρχίας”, ἀλλά καί τοῦ ἴδιου τοῦ “Χριστοῦ”, ὑπάρχουν ἤδη “πεφωτισμένοι ἄνθρωποι”, ὅπως εἶναι ὁ “Νέος Ὁμιλος τῶν Ἐξυπηρετητῶν τοῦ Κόσμου”, καί ἐργάζονται σ’ αὐτό τό ἔργο. “Ἄνδρες καί γυναῖκες παντοῦ καί εἰς κάθε τομέα τῆς ζωῆς, ἐξαγγέλλουν τάς νέας αὐτάς ἀληθείας, πού εἰς τό μέλλον θά διέπουν τήν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων· συνιστοῦν τάς νέας ἐκεῖνας ὀργανώσεις, τάς κινήσεις καί τάς ὀμάδας –τάς μεγάλας καί τάς μικράς- πού θά ἐξοικειώσουν τάς μάζας τῶν ἀνθρώπων μέ τήν πραγματικότητα τῆς ἀνάγκης καί μέ τόν τρόπον, μέ τόν ὁποῖον θ’ ἀντιμετωπισθῆ”¹⁷. Ὁ “ἐργάτης” τῆς “Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας” θά ἀντιληφθεῖ σύν τῷ χρόνῳ, ὅτι “ὑπάρχει ἐπί τῆς Γῆς μία καλῶς ὀργανωμένη καί ὀλοκληρωμένη Ὀμάς, εἰς τήν ὁποῖαν μπορεῖ νά δοθῆ τό ὄνομα τοῦ Νέου Ὁμίλου Ἐξυπηρετητῶν τοῦ Κόσμου. Θά διαπιστώσῃ ὅτι **τά μέλη του ὑπάρχουν παντοῦ καί ἐργάζονται εἰς κάθε χώραν καί εἰς ὅλας τάς ὀργανωμένας θρησκευτικάς καθὼς καί ὅλας τάς ἄλλας ὀμάδας**, πού εἶναι ἀφιερωμένα εἰς τήν εὐημερίαν τῆς ἀνθρωπότητος

καί εἰς τήν προετοιμασίαν διά τήν ἐπιστροφήν τοῦ Χριστοῦ”¹⁸.

Ἡ Μπέϊλυ ὑποστήριξε, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἤδη κατά τά δέκα τελευταῖα ἔτη πρό τῆς συγγραφῆς τοῦ βιβλίου τῆς “Ἡ ἐπανεμφάνισις τοῦ Χριστοῦ”, εἶχε διοργανωθεῖ ὁ “Νέος Ὁμιλος τῶν Ἐξυπηρετητῶν τοῦ κόσμου” καί ἀποτελοῦσε “ὀμάδα ἀπό ἀνδρας καί γυναῖκας κάθε ἔθνους καί φυλῆς, κάθε θρησκευτικῆς ὀργανώσεως καί ἀνθρωπιστικῆς κινήσεως, πού εἶναι βασικῶς προσηνατολισμένοι ἢ ἀρχίζον τῶρα νά προσανατολίζονται πρός τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Εἶναι μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, πού ἐργάζονται συνειδητῶς καί κάποτε ἀσυνειδητῶς διά τήν ἐπανεμφάνισίν Του”¹⁹.

Ἡ Μπέϊλυ, τέλος, θεωρεῖ τόν ἀριθμό καί τήν ἀκτίνα δράσης τῶν μελῶν τοῦ “σώματος” αὐτοῦ ἐπαρκῆ γιά νά ἐπιφέρουν τίς μεταβολές, πού εἶναι ἀναγκαῖες γιά νά δώσουν στόν “Χριστό” τήν εὐκαιρία “νά περιπατήσῃ καί πάλιν μεταξύ μας”. Αὐτό θά ἐπιτευχθεῖ ἂν τά ἄτομα αὐτά εἶναι πρόθυμα “**νά ὑποτάξουν τάς ἔθνικάς, θρησκευτικάς καί τάς μεταξύ τῶν ὀργανώσεών των διαφοράς... νά ἐξοικειώσουν τήν ἀνθρωπότητα μέ τήν σκέψιν τῆς ἐπανεμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ... καί νά δώσουν μίαν σύνοψιν τοῦ ἔργου τῶν δύο Ἰῶν τοῦ Θεοῦ: τοῦ Βούδδα καί τοῦ Χριστοῦ, καί νά τό καταστήσουν ἀποτελεσματικόν**”²⁰.

Ἔτσι ὀραματιζόταν καί ὀνειρευόταν τήν “Νέα Παγκόσμια Θρησκεία” ἢ “σχισματική” θεοσοφίστρια καί ἀποκρουφίστρια Ἀλίκη Μπέϊλυ. Αὐτή τήν ἴδια “Παγκόσμια Θρησκεία” ἐξακολουθοῦν νά ἐπαγγέλλονται οἱ συνεχιστές ἐκεῖνης καί πολλές ἄλλες σύγχρονες παραθρησκευτικῆς ὀμάδες τῆς “Νέας Ἐποχῆς”. Μιά “θρησκεία” πού θά ἔχει τόν δικό της “Χριστό”, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς οὐδεμία σχέση ἔχει μέ τόν ἀληθινό

16. Αὐτόθι, σ. 176.

17. Αὐτόθι, σ. 52.

18. Αὐτόθι, σ. 194, (ὑπογράμμιση δική μας).

19. Αὐτόθι, σ. 197.

20. Αὐτόθι, σ. 199, (ὑπογράμμιση δική μας).

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ 1990

του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου (†)¹

(θ' μέρος)

Αναφερθήκαμε ιδιαίτερα στις κινήσεις «Καφέ Σχολειό» και «άνθρωποσοφία» και στις διασυνδέσεις τους με τό Υπουργείο Παιδείας για να υπογραμμίσουμε ακριβώς τον κίνδυνο της διάβρωσης και τις τρομακτικές συνέπειες που έχει στην αγωγή των παιδιών μας. Τό γεγονός ότι οί κινήσεις αυτές δέν παρουσιάζονται σάν αντιχριστιανικές και υποστηρίζουν πώς συνεργάζονται μέ επίσημους φορείς, ακόμη και μέ εκκλησιαστικούς, πολλαπλασιάζει ασφαλώς τή σύγχυση.

Άν τώρα σκεφτούμε πώς υπάρχουν πανεπιστημιακοί διδάσκαλοι μέ τέτοιου είδους διασυνδέσεις, τότε αντιλαμβανόμαστε τό μέγεθος του κινδύνου. Σήμερα υπάρχουν περιπτώσεις φοιτητών των θεολογικών μας Σχολών, που είναι μέλη τέτοιων οργανώσεων. Δέν αποκλείεται μελλοντικά, αυτοί οί άνθρωποι να αναλάβουν τό μάθημα των θρησκευτικών στά σχολεία μας.

Εξάλλου και οί ποιμένες της Εκκλησίας δέν είναι πάντοτε σέ θέση να «διακρίνουν τά πνεύματα». Όταν πρόσφατα οργανώσαμε ειδική όμιλία στην Έκάλη, τήν όποία

παρακολούθησαν 30 περίπου πρώην μέλη αποκρουστικής όργάνωσης, ένα ζευγάρι που ήλθε ειδικά γι' αυτή τήν όμιλία από τήν Κρήτη μάς είπε: «Τί θά γίνει μέ τούς ίερείς στην Κρήτη, που μάς λένε: είστε τυχεροί που μελετάτε τά βιβλία του Θεοφάνη Μπούκα»²;

Πολλές όμάδες της «Νέας Έποχής», ιδιαίτερα νεογνωστικές, γκουρουϊστικές και «ψυχολατρικές» οργανώνουν έκδηλώσεις σέ επίσημες αίθουσες, ιδιαίτερα σέ Πνευματικά Κέντρα Δήμων ή ακόμη και στό Πνευματικό Κέντρο της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας (Μιχαήλ Βόδα) και στή συνέχεια τό χρησιμοποιούν αυτό για να δηλώσουν πώς οί επίσημοι αυτοί φορείς αναγνωρίζουν τήν συμβολή τους στην άνορθωση της Έλληνικής κοινωνίας και τή «σοβαρότητα» της εργασίας τους.

Έδω πρέπει ιδιαίτερα να αναφέρουμε τό Εκπαιδευτικό Κέντρο του «Σώματος Έλληνίδων Όδηγών» (Βάρη), στό όποιο πραγματοποιούνταν σεμινάρια πολλών τέτοιων όμάδων, όπως της «Ανάντα Μάργκα», του «Υπερβατικού Διαλογισμού» του Μαχαρίσι Μάχες Γιόγκι, του Θεοφάνη Μπούκα και

1. Από τό ανέκδοτο έργο του: «Διαβρωτική Επίδραση των "Αιρέσεων". Αντιαιρετική ποιμαντική στή δεκαετία του 1990».

2. Σημ. της Σύνταξης: Τό άρθρο είχε γραφεί πρό της Ζ' Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως του 1995.

ιστορικό Ιησοῦν Χριστόν. Αντιθέτως, είναι ή πλήρης ανάιρεση Εκείνου, μιά "πιθηκίζουσα" αντιγραφή Του, μιά "αντίχριστη" "καρικατούρα" Του, τήν όποία πεισματικά προσπαθούν να κατασκευάσουν και να επιβάλουν οί διάφορες αποκρουστικές όμάδες.

Άραγε, είναι δυνατό, μετά από όλα αυτά, να υπάρχουν ποτέ Χριστιανοί και μάλιστα Ορθόδοξοι, που θά παραπλανηθούν από τέτοια συνθήματα, εν όνόματι δήθεν της ειρηνικής συνύπαρξης και συνεργασίας των ανθρώπων και της "καλής θέλησης" και κατανόησης μεταξύ των λαών της γής;